

Elles, les XY

ROSA PEROY
PERIODISTA I MARE



Servidora de vostès ha parit dos fills. Quan dic *fills* no és un masculí genèric. Dos mascles. Dos XY. Quan vaig saber-ne el sexe, en ambdós casos, no vaig sentir ni decepció ni alegria. Com qualsevol mare de certa edat, allò que em preocupava era que fossin criatures sanes, que mengessin i creixessin i, després dels bolquers, haver de comprar calces rosa de la *Barbie* o calçotets blaus del *Winnie the Pooh* era la darrera de les meves preocupacions.

Em llevo a les sis i obro l'ordinador. El *doodle* del Google em saluda amb un *Feliç Dia Internacional de la dona #OneDayIWill*. Facebook em rep amb *It's International Women's Day!* Twitter bull amb el hastag *#FelizDíadelMujer*. Mentre navego per la xarxa sentint-me *reina por un día* oblidat per un moment la inacabable jornada de feina que m'espera avui. L'XY de 18 anys s'aixeca i amb una barbuda cara de son em fa petó de bon dia. Mentre s'escalfa el bol de llet al microones prepara l'entrepà seu i de son germà. Vaig a despertar l'XY de deu anys. Sota uns llençols dels *Minions*

posats a l'inrevés descobreixo un cap despenjat que es belluga.

– Holaaaaa... mamiiiiii!

A mi, com a la majoria de les dones de la meua generació, no és necessari que ens dediquin una data. La nostra vida quotidiana es compon de 365 Dies Internacionals de la Dona. Els XY que viuen amb mi donen fe. Per culpa de –o potser gràcies a– què han vist sa mare matinar cada dia i arribar tard de la feina amb cara de cansada, han hagut d'adoptar els hàbits que els han anat fent més autònoms com a individus. Sense que cap dels tres ho hagués de verbalitzar, la consigna "col·laborar i donar poca feina" és la que ens ha fet funcionar durant anys. Els XY –primer un, després l'altre– estenen la roba, preparen el dinar, van a comprar, passen l'escombra i tenen cura de la gossa. I ho fan tant si són a casa com si no.

Em porten una Saldeva a la tauleta de nit quan m'estiro al llit perquè m'ha vingut la regla. El gran fa de GPS quan en alguna excursió dominical m'equivoco –atès el meu nul sentit

de l'orientació– de carretera. No són nens excepcionals. Han hagut de pujar així. I servidora de vostès ha deixat de sentir-se culpable per no poder dedicar-los més hores, perquè dubto que aquesta generació –a casa en tinc dos exemplars– que ha estat testimoni i ha viscut la impossible conciliació de la dona a la vida laboral, menystingui la intel·ligència i la vàlua de les seues futures companyes i col·legues. Brecht deia que les revolucions es produïen en els carrerons sense sortida. Però la vida, com les idees, sempre troben esclatxes per enfortir-se. I les mentalitats (masculines i femenines, sense trampes lingüístiques de postureig alternatiu) es forgen en el dia a dia. Mentre acabo d'escriure aquest article em diuen adéu, carregats amb les motxilles. El petit em xiuxiueja que ahir, canviant-se els llençols, va posar els *Minions* de cap per avall. Que a la tarda ho arreglarà. I que ha posat els llençols del *Mickey Mouse* "que són de nen petit" a rentar. I ens anem fent grans XX i XY plegats. Ai, perdó, plegades.